

Tetin dar.

J. Klemenčič.

Dolinarjevi Zaliki so dali teta za god lepo porcelanasto skodelico. Srce je poskakovalo Zaliki od veselja, ko je nesla domov to lepo darilo. Bila je ta skodelica res krasna. Svetlobela kot golobje peruti. Ob gornjem robu je bil venček modrih cvetic, ob spodnjem pa rdečih. V sredi je bilo pa z zlatimi črkami zapisano: »Srčno voščilo za god«.

Kako ne bi bila Zalika vesela tako lepega darilca! Komaj je čakala, da prisopiha domov in pokaže dar mamici. Ej, kako sladka bo kava iz te lepe posodice! »Iz tiste stare oškrbane skledice je že ne maram več!« Z ročico zamahne, da utrdi svoj sklep. Pa steče domov. »O mama, pogledjte, kako lepo skodelico so mi dali teta za god!« kliče že od daleč. Mama se ji nasmehlja; dobro se jim zdi. Skrbno ogledajo skodelico od vseh strani, potem pa pravijo: »Spravila jo bom, da je ne ubiješ.«

»Ali ne bom dobivala zjutraj v nji kave?« se namrdne Zalika.

»Ne!« zatrdijo mama. »Je še stara dobra!«

Zaliki se udero solze. Mama je za god nočejo žaliti. Omehčajo se toliko, da ji obljubijo: vsako nedeljo in vsak praznik boš smela zajtrkovati iz nje.

Zaliki se pa zdi predolgo, da bi cel teden ne videla svoje ljube skodelice. Precej drugi dan že, ko čuti, da mame ni doma, vzame iz omare skodelico. Nič ne pomisli, kaj so ji rekli mama: Zalika, ti boš skodelico razbila! Žalostna boš takrat bolj, kot si zdaj, ko jo gledaš le od daleč. A kdor ne uboga, naj ga tepe nadloga!

Tudi danes hoče napasti Zalika svojo radovednost. Ravno drži prav narahlo svojo ljubo skodelico, ko zasliši zunaj mamin glas. Prestraši se, skodelica ji pade iz rok in naenkrat je iz nje sedem večjih in še nekaj manjših kosov. Kaj bo zdaj?

Zalika se potrta nasloni na zid in v strahu pričakuje, kaj bo, ko stopijo mama v vežo.

Kaj bo zdaj?